

tam so bile množice izvoljenih, ki so peli hvalnice sodbi. Še bliže sodbi pa štirje angeli z dolgimi trobentami in napetih lic; suvali so zrak v trombe in zemljo in nebo je sekal zvok, ki je stresal mozeg živi in mrtvi stvari. — Koradin je videl samega sebe, kako bega, vzklika skozi prostore, prosi, cvili.

„Iza ... Iza ... Iza ...

Oblaki so se trgali, kar nizko so šli, se zaprli, nato pa je zasijalo, zasmejala se tako toplo, da ga je milina luči skoraj umorila.

Iza se je smejala izpod paske, izza hrbta ... in tam je bila sama luč, radost in smeh. — —

Oblaki so se zopet spajali, Koradin je strmel in se pogrezal. Mukoma je napenjal misli in se naposled spomnil: da, to je bilo tam, častniku sem bil za slugo, na mizi so bile skladovnice knjig, podob in ta na vrhu ... prav ta podoba je bila. Tiste mesece, ko je bil za strežnika, je ure in ure gledal to podobo. Dan sodbe. Koradin je ponavljal in brbljal: Dan sodbe. Potem je stopil iznenada častnik v sobo. Koradin je planil.

Prebudil se je okopan v rosi in blatu, pokrit z debelo skorjo prsti po obrazu in obleki.

„Kakšne sanje, kakšno premetavanje!“

Leno se je odpravil. Ogromna solnčna obla je kobalila nad vrhove.

Pesem o enem

Bogomil Fatur

Kakor z verigami strašno speti,
ljuba, ne čutiš, sta telesi najini.
Iz dvojice zubljev za hip en plamen zasveti
v temni, krog in krog se tesneči krajini —
najinih dvoje src mora to noč o enem peti!

Ljubezen, kako si močna pramati!
Kako so topli po žilah tokovi gorečnosti!
Ne, jaz ne bom mogel nikdar več v samoti spati,
mene bo žejalo vedno po živi večnosti
tega, kar si moreva le v dvoje dati.

V dvoje, pravijo, moreva dolgo živeti.
Pa zunaj na nebu se že zvezde raztekajo;
vem, tudi v naju nehajo ognji tleti
in bodo le še daljni žari, ki na žive rane pripekajo.
Ljuba, v dvoje nama je dano samo izgoriti.